

O kočce Mňauce, pejsce Bibině a maminčině lyžařské botě

Tato kniha vychází s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky.

45. svazek umělecké edice Modrý slon

Veškerá práva vyhrazena

© Meander, 2011

© Viola Fischerová, dědicové, 2011

Illustrations © Barbora Šlapetová, 2011

ISBN 978-80-86283-95-1

www.meander.cz

napsala Viola Fischerová

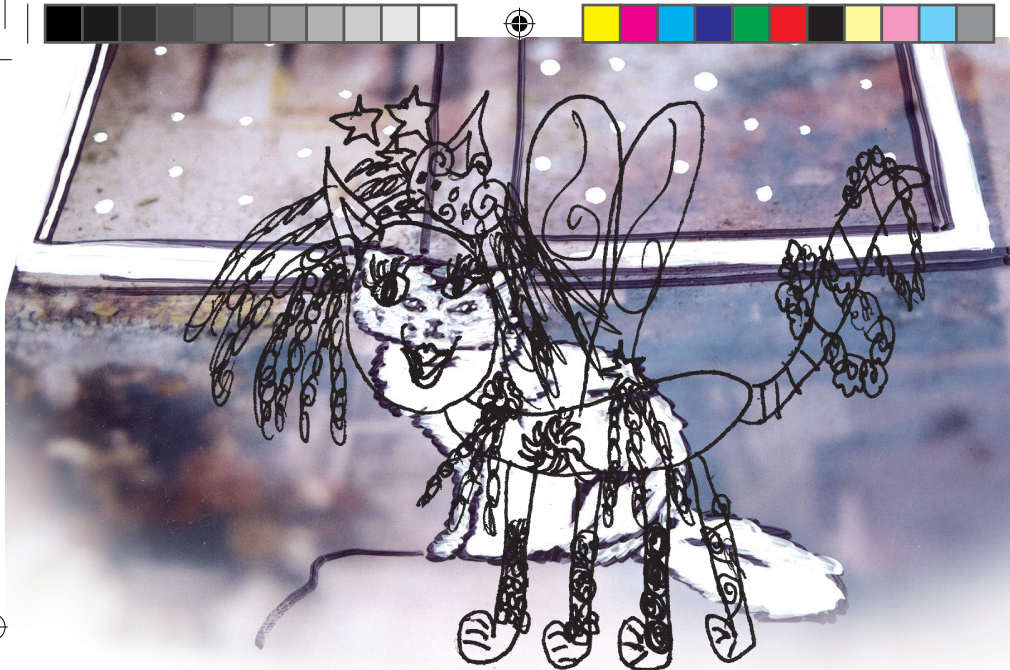

namalovala Barbora Šlapetová s dcerkami

Toho rána se kočka Mňauce přihodilo hned několik podivných věcí. Začalo to tím, že si na mamince, která připravovala dětem do školy svačinu, ne a ne vymňaukat, aby jí konečně otevřela a pustila ven do zahrady. A když se jí pak podařilo najít ve sklepě pootevřené okýnko, kterým prolezla, nestačila se divit. To, co měla před sebou, nebyla vůbec zahrada, kam chtěla, kde bylo v trávě vždycky možné něco honit, i když to třeba byli jen rychlí brouci na tenkých nohách. Ted' tu od plotu k plotu ležela obrovská bílá peřina. A když do ní Mňauka skočila, nebyla to vůbec ta peřina, do které chtěla

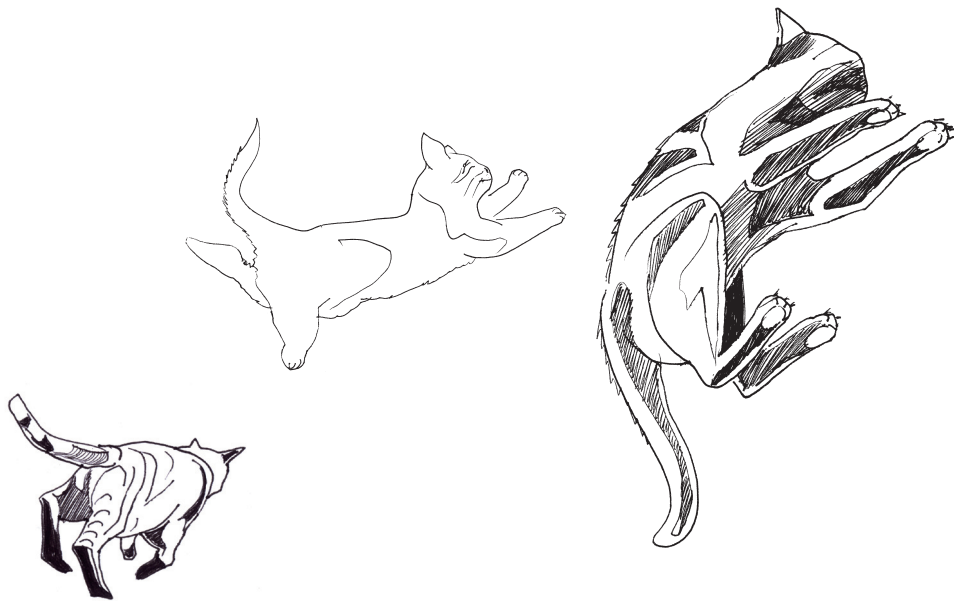
hupsnout, protože tahle byla pěkně studená. Jak tam ale Mňauka tak seděla, olizujíc si střídavě tlapky, které ji záblý, najednou se jí zdálo, že tohle už se přece jednou stalo, že tu peřinu už někdy viděla, jenom si nemohla vzpomenout kde anebo jestli to nebylo jenom ve snu.

Jediné, co tu ze zahrady zbylo a trčelo z peřiny, bylo pár keřů podél plotu a strom v dálce, až na samém jejím konci. Ale i strom dnes vypadal jinak. Jako by na

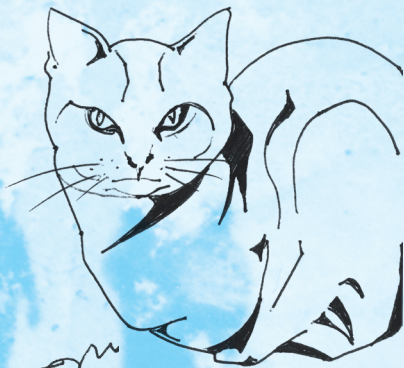

něm přes noc vyrostla obrovská černá hnízda. Jenomže to nemohla být hnízda, když přelétávala z větve na větev, a navíc ještě krákala. Z toho Mňauka usoudila, že to budou nejspíš ptáci, velcí a černí, jaké ještě nikdy neviděla. A jak drze se na stromě roztahovali a křídílili! Jako by jim patřil. A to se Mňauce vůbec nelíbilo. Kromě

toho si po kočičím způsobu spočítala, že lovit na stromě velkého ptáka je něco úplně jiného než běhat v trávě za nějakým broukem jako mrňavé kotě. Za ně se ostatně už delší čas nepovažovala, i když jí mamčin malý člověk Martínek pořád říkal KOTÁTKO s T, ačkoli ho za to dvakrát sekla a dostala kvůli tomu vyhubováno.

A tak se Mňauka odrazila a skočila. Jednou, dvakrát, třikrát – a pokaždé hup do díry mezi bílými kopci. Zpočátku to šlo docela dobře, ale čím víc se blížila ke